

Horváth Florencia

Margit

Emlékszem, zománcos pohárból ittad a kávé és újságot olvastál,
persze csak a szalagcímekre volt időd.
Nyüstöltelek, hogy játszsz velem, meg hogy „ezt nézd!”
És te mindig odafigyeltél, ha kértem.
Nem mondtam elégszer, talán ki se mutattam,
de tudod, az ember mindig utólag okos,
jobban kellett volna.

Emlékszem, az első telefonom gombos Nokia volt
– még keresztanyámék vették talán a születésnapomra –
de már lehetett vele kamerázni.
Csináltam rólad egy képet a telimágnesezett hűtő előtt
és bár tönkrement, a képeket sem lehetett megmenteni,
ezt az egyet őrzöm valahol az atomjaim mélyén.
Ritkán jut csak eszembe, de minden egyes pixelét
pontosan fel tudom idézni akármikor.
Álltál a zöld, háromnegyedes ujjú bársony blúzodban
a zöld járólappal lerakott nappaliban, és mosolyogtál,
pedig alapvetően nem szeretted, ha fotóztak.
Azt hitted, kevésbé, mert nem voltál túl engedékeny,
pedig elhihetted volna, hogy mindennél jobban.

Emlékszem, mikor értem jöttél délutánonként az óvodába,
elmentünk a Platónba
– akkor még lehetett ott fagyit kapni –
és vettél nekem édes-, magadnak meg sima tölcsért aprópénzért,
azt rágcsáltuk, amíg hazaértünk.
Meg a parkra is, ami nem volt túl nagy, de tele volt fákkal,
nekem kicsiként valóságos labirintusnak tűnt.
Az most tér, kőtenger. Pedig voltak benn asztalok-padok,
az öregek azokon kártyázzak.
Most már nincs hol, lehet, ők sincsenek.

Nem jutsz gyakran eszembe,
kivéve, mikor mindennap átmegyek azon a téren,
meg ha nagy ritkán édestölcsérből eszem a fagyilaltot.
És nem látlak máskor, csak akárhányszor tükörbe nézek.